

РЕШЕНИЕ

№ 1620

гр. Бургас, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VII СЪСТАВ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ Гражданско дело
№ 20212120102066 по описа за 2021 година

Делото е образувано по повод исковата молба на Сдружение „Музикаутор“, ЕИК ***, със седалище гр. София, с която претендира осъждане на „Скат“ ООД, ЕИК ***, със седалище гр. Бургас, да му заплати следните суми: 9666 лева с ДДС, представляваща разликата между окончателното годишно възнаграждение за права върху използваните музикални и свързани с тях литературни произведения, принадлежащи към репертоара на ищеца, възлизащо на 19 746 лева с ДДС, и заплатените от ответника гарантирани месечни минимуми в размер на 10 080 лева с ДДС, за календарната 2019 г., и 247,02 лева – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 23.12.2020-24.03.2021 год., ведно със законната лихва върху главницата от 9666 лева, начинаей от подаване на исковата молба – 25.03.2021 год., до окончателното ѝ изплащане; ангажира доказателства и моли за присъждане на деловодните разноски.

Правните основания на предявените обективно съединени осъдителни искове са чл. 79, ал. 1, чл. 84, ал. 1 и чл. 86, ЗЗД.

Ответникът оспорва исковете, вкл. с възражения за неизпълнен договор и за нищожност на процесното съглашение между страните; ангажира доказателства и моли за присъждане на деловодните разноски.

Отговорът на ответника е уточнен в писмено изявление от 25.06.2021 год.

Съдът, след запознаване със становищата на страните и данните по делото, като съобрази приложимите нормативни разпоредби, намира за установено:

Страните са сключили в писмена форма Договор № 48/15.02.2005 год. за излъчване по безжичен път и механично възпроизвеждане, по силата на който ищецът-дружество за колективно управление на авторски права (чл. 40, ЗАПСР) е отстъпило на ответника „Скат”

ООД неизключителното право да използва за нуждите на своята програма всички защитени произведения, принадлежащи към репертоара на „Музикаутор”. В чл. 1, ал. 2 на договора е описан обхватът на репертоара; насрещната парична престация на ответника, уговорена в чл. 7 от договора, представлява годишно възнаграждение – отчисление от 1 % от приходите на телевизията, при гарантиран месечен минимум в размер на 700 лева, редуцирани пропорционално на часовия обхват на разпространение на програмата, съобразно тарифата на ищеца. Договорът е сключен като срочен, с уговорка за подновяването му за периоди от по 1 година, при мълчаливо съгласие на страните – чл. 16, ал. 1, но с възможност за прекратяване на съглашението с писмено предизвестие. Съгласно чл. 16, ал. 4 и 5 от договора, до 31.03.2007 год. двете страни следва да предоговорят финансовите параметри по чл. 7, а ако ответникът не се отзове на писмена покана на ищеца за предоговаряне, размерът на дължимото възнаграждение се счита автоматично увеличено с 10 %.

По делото е изготвено и прието експертно заключение, неоспорено от страните, което съдът цени като обективно и безпристрастно. Вещото лице сочи, че счетоводството на ищеца за фактурите от 2019 год. е водено редовно; установило е невключването в счетоводството на ответника на издадената от ищеца фактура за изравнителна сметка.

При така изложената фактическа и правна обстановка съдът намира предявените иски за основателни. За календарната 2019 год. страните са били надлежно обвързани с процесния валиден писмен договор, сключен на 15.02.2005 год., по силата на който ответникът е придобил правото да ползва авторски произведения от репертоара на сдружението-ищец. Този договор не е бил писмено изменен или прекратен по общо съгласие на страните, нито развален от някоя от тях (чл. 20а, ал. 2, ЗЗД). Страните не са предоговорили и размера на възнаграждението – нито до 31.03.2007 год., нито след тази дата, но в съглашението неактуализирането на финансовите отношения между страните не е определено като основание за прекратяване на договора. Предвид изложеното, съдът приема, че предвид липсата на воля на някоя от страните за противопоставяне на облигационната връзка, договорът се е подновявал мълчаливо за нови периоди, от по една календарна година, при същите финансови рамки. Начинът на определянето на дължимата от ответника престация – годишно възнаграждение – е регламентиран в чл. 7 от договора, като 1 %-тно отчисление от приходите на телевизията, при гарантиран месечен минимум от 700 лева. След приключване на календарната година, при съобразяване с годишния счетоводен отчет на ответника, се формира и окончателният размер на възнаграждението. При така подновения договор в тежест на всяка от страните остават и възложените й задължения.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на ответника за нищожност на процесния договор поради липса на предмет. Обхватът на уговорения репертоар е посочен неизчерпателно в чл. 1 от договора между страните, в т. ч. вече отстъпени му произведения или такива, които ще му бъдат отстъпени по време на действие на договора. Непредставянето от ищеца на списък-приложение към договора не влияе върху валидността на договора, защото предоставеният за ползване репертоар не е лимитативно

ограничен, а се влияе от договорните отношения между ищеца и авторите на различни произведения. Уговореното между страните договорно възнаграждение също не е поставено в зависимост от броя, вида или от фактическото използване на произведения от репертоара, а се дължи за цялостната престация на ищеца. Към момента на сключване на договора, а и до отмяната ѝ на 29.03.2018 год. е действала разпоредбата на чл. 40г, ЗАПСП, уреждаща поддържането на публичен регистър, в който се съдържат данни за организацията, категориите права, сродните чуждестранни организации, с които са сключени договори за взаимно представителство, а самата организация има вменено задължение да поддържа на интернет страницата си списък на членовете си, на сродните чуждестранни организации, с които има сключени договори за взаимно представителство, списък на авторите, изразили несъгласие организацията да ги представлява или да получават възнаграждение от нея, както и списък на авторите, за които има разпределени и неполучени възнаграждения. След отпадането на тази норма контрахентите не са изразили волята си за изменение или прекратяване на договора, поради което съглашението, възникнало с надлежен предмет, не е изгубило действителността си. Наличието и представянето на списъци към датата на сключване на договора не влияе върху предмета и действителността на договора, а дължимостта на уговореното възнаграждение възниква с факта на предоставяне на правата, чието упражняване зависи само и единствено от волята на ползвателя. Ответното дружество, в качеството си на ползвател на репертоара, решава кои произведения да ползва при създаването и разпространението на своята програма, а с това възниква и задължението му да представи и декларация за териториален и часови обхват на разпространение на програмите и копие от годишния си финансов отчет за калкулиране на окончателното възнаграждение за изтеклата година. Възражението на ответника, че липсата на предмет на договора произтича и от отмяната на чл. 40г, ЗАПСП не може да бъде споделено, тъй като процесното облигационно прваотношение е възникнало на 15.02.2005 год., а посочената законодателна промяна не влияе върху действителността му.

Възражението на ответника за нищожност на договора е неоснователно и предвид влязлото в законна сила решение по гр. д. № ***/2019 год. на БсРС. Този спор се е развил между същите страни, на същото основание и за идентична главна претенция, но за предходен период – календарната 2018 год. Предвид възприетото по цитираното дело правно разрешение за действителност на процесния договор, в настоящото производство не следва да бъде извършена друга проверка, тъй като с решаващите мотиви е формирана сила на пресъдено нещо по отношение валидността на процесния договор. В тази насока следва да бъдат съобразени и указанията на ВКС в Тълкувателно решение № 3/2016 год. от 22.04.2019 год., които намират приложение по аналогия за правопораждащия факт (процесния договор между страните) и за двете дела на БсРС – настоящото и приключилото.

По делото не е доказано и твърдението на ответника за неизправност на ищеца като контрахент по договора. Представеното от „Скат“ ООД писмо-покана от 19.07.2018 год. да му бъдат изпратени списъци с информацията по чл. 1, ал. 3 от договора не е връчено на адресата, поради което не може да се приеме, че е налице бездействие на контрахента.

Идентично искане на ответника е изложено и в писменото му уведомление от 30.11.2020 год., което, обаче, няма отношение към предмета на настоящото дело, свързан с дължимата главница за 2019 год. Предвид изложеното, кредиторът-сдружение има право да получи уговореното парично възнаграждение. За размера на главницата съдът съобразява липсата на оспорване от ответника на годишния му счетоводен отчет за 2019 год., съгл. изпратеното на ищеца писмо от 11.09.2020 год. Основата за определяне на дължимата престация възлиза на 1 645 375 лева без ДДС, т. е. 1 %-тното отчисление от нея възлиза на 19 746 лева с ДДС. След приспадане на месечния минимум за 2019 год. – 10 080 лева с ДДС, неплатеният остатък възлиза на 9666 лева, т. е. главният иск следва да бъде уважен, ведно с присъждане на обезщетението по чл. 86, ЗЗД, начиная от подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Като основателен следва да бъде уважен и предявеният акцесорен иск по чл. 84, ал. 1, ЗЗД. С писмената си покана до длъжника ищецът му е определил 14-дневен срок за изпълнение, считано от получаването ѝ (08.12.2020 год. – л. 42 по описа на делото). С оглед бездействието на ответника, забавата му е настъпила на 23.12.2020 год. В изпълнение разпоредбата на чл. 162, ГПК съдът изчислява служебно размера на акцесорното вземане и констатира, че той възлиза на 247,03 лева, т. е. искът следва да бъде изцяло уважен.

Основателността на исковите налага в полза на ищеца да бъдат присъдени направените деловодни разноски в общ размер от 1480,20 лева – сбор от платените държавна такса, адвокатско възнаграждение без ДДС, съгласно изричното искане във фазата на устните прения, депозит за вещо лице и разноски за 1 ношувка и за пътни разноски (чл. 78, ал. 1 и чл. 80, ГПК).

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 235, ГПК,

Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Скат“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. Б*, ж. к. ****, да заплати на Сдружение „Музикаутор“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. С*, Район *****, следните суми: 9666 лева, представляваща разликата между окончателното годишно възнаграждение за права върху използваните музикални и свързани с тях литературни произведения, принадлежащи към репертоара на Сдружение „Музикаутор“, възлизащо на 19 746 лева с ДДС, и заплатените гарантирани месечни минимума в размер на 10 080 лева с ДДС, за календарната 2019 год., и 247,02 лева – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 23.12.2020-24.03.2021 год., ведно с обезщетение в размер на законната лихва върху главницата от 9666 лева, начиная от подаване на исковата молба – 25.03.2021 год., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Скат“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. Б*, ж.

к. *****, на основание чл. 78, ал. 1, ГПК, да заплати на Сдружение „Музикаутор“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С*, Район *****, деловодни разноси в размер от 1480,20 лева.

ОБЯВЯВА, на основание чл. 236, ал. 1, т. 7, ГПК, че присъдените суми могат да бъдат платени по следната банкова сметка на ищеца: IBAN: *****

Решението може да бъде обжалвано от страните по въззивен ред пред БсОС в 2-седмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Вярно с оригинала: М Е

Съдия при Районен съд – Бургас: /п/